

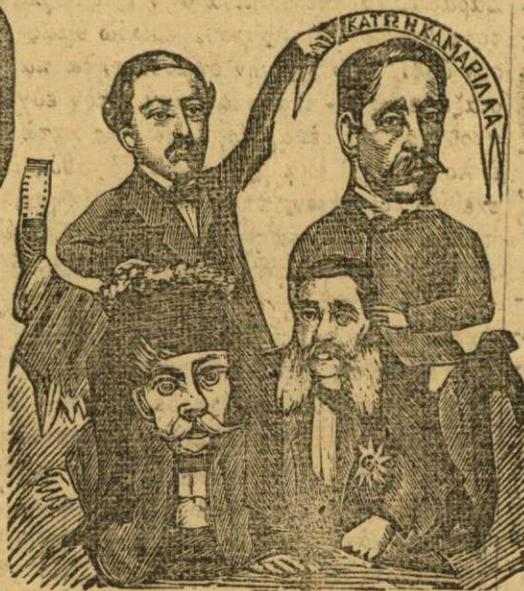
Ο ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησία δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Ἐπιπέδου ἑκάστης ἑξαμηνίας δραχ. 10.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων καὶ ἄλλων
 Ἐπιπέδου ἑκάστης ἑξαμηνίας δραχ. 10.
 Ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 τολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἑνὸς
 ἑξαμήνου καὶ προπληρώνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

Ὁ ἄνθρωπος συνίσταται ἐκ σώματος καὶ πνεύματος. Τὸ σῶμα διοικεῖται παρὰ τοῦ πνεύματος· τοῦτο προορᾷ τῇ διανοίᾳ, διευθύνει τὰς τοῦ σώματος δυνάμεις, καὶ καθοδηγεῖ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν· οἰκονομεῖ ταύτας πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ τερπνοῦ, καὶ ἀποφυγὴν τοῦ πόνου προξενούντος. Τὸ σῶμα λοιπὸν, ἤτοι ἡ ὕλη, ὑπακούει εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἄρχον τὸ δὲ σῶμα ἀρχόμενον. Ἄρχον λοιπὸν ἐστὶ τὸ δυνάμενον προορᾷν τῇ διανοίᾳ.

Ἄλλ' ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι εἰσὶ φύσει ἄνιστοι πρὸς ἀλλήλους οὐ μόνον κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα. Ὅπου λοιπὸν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πλέον τοῦ ἐνός, ὑπάρχει καὶ ὑπεροχὴ πνεύματος. Τὸ ὑπάρχον οὕτω πνεῦμα ὑπάρχει φύσει ἄρχον ἐπὶ τῶν ἄλλων, τοῦτο διευθύνει καὶ διοικεῖ αὐτούς.

Ἄλλ' ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἐξ ἀνθρώπων, ἀρα τὸ μεταξὺ αὐτῶν ὑπερέχον πνεῦμα ἐνός ἀρχει τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα εἰσὶν οὕτως ἀρχόμενα.

Τῆς κοινωνίας σκοπὸς ἐστὶν ἡ ἀπόλαυσις ἀγαθοῦ, οὐπερ μεμονωμένος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἀπολαμβάνει. Βάσις ταύτης ἐστὶν ἡ προσωπικὴ ἀσφάλεια τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἀνθρώπων.

Τὸ πνεῦμα λοιπὸν διευθύνει πᾶσαν κοινωνίαν, ἥτις ὡς ἐρρέθη, ἀποτελουμένη ἐκ πλείον τοῦ ἐνός ἀνθρώπων, καὶ ἔχουσα ἀνάγκην ὁμοθυμοῦ καὶ ἀρμοδίας διευθύνσεως πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν ἀγαθοῦ, καὶ ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας, ἀναγνωρίζει φύσει καὶ ἐξ ἀνάγκης πρὸς τὴν τῶν ἑαυτῆς πραγμάτων διεύθυνσιν τὸν μᾶλλον κατὰ τὸ πνεῦμα ἐξέχοντα ἄρχον, ὁ ὁποῖος καλεῖται ἄρχων· οἱ δὲ ἄλλοι ὀνομάζονται ἀρχόμενοι. Ἄρχων λοιπὸν πάσης κοινωνίας πρέπει νὰ ἐκλέγηται καὶ νὰ ᾔνη ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος κατὰ τὸν νοῦν, ὁ μᾶλλον ἰκανὸς καὶ ἐνάρετος, ἵνα οὗτος δύναιται προορᾷν τῇ διανοίᾳ πρεπόντως περὶ τῆς ἀπολαυτῆς τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας τῶν ἀρχομένων.

Ἄλλ' ἵνα ὑπάρχη πρεπόντως ἡ βάσις τῆς κοινωνίας, ἤτοι ἡ προσωπικὴ ἀσφάλεια, πρέπει νὰ ὑπάρχη σύνδεσμος μεταξὺ τῶν

ἀτόμων τῆς κοινωνίας. Ὁ σύνδεσμος οὗτος ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη, ἥτις δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει, ἀλλ' ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶνε ἔργον κοινωνικόν, τὸ ὁποῖον κανονίζεται ἐκ συνθήκης παρὰ τῶν ἀποτελούντων τὴν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἡ δὲ δίκη εἶνε ἡ κρίσις τοῦ δίκαιου, εἶνε τάξις πολιτικῆς κοινωνίας. Τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ οἰκονομία.

Ἀναλόγως τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖται μικρὰ ἢ μεγάλη κοινωνία. Ἡ πρώτη καὶ ἡ μικροτέρα εἶνε ἡ οἰκία· ἐν αὐτῇ ἄρχων ὑπάρχει ὁ Πάτερ, ὅστις εἶνε πρεσβύτερος, καὶ ὁ ἔχων μείζονα διάνοιαν ἐκ πείρας τῶν τοῦ βίου πραγμάτων· τὰ ἄλλα μέλη αὐτῆς εἰσὶν ἀρχόμενα, ὑπέκοντα αὐτῷ. Ἐν δὲ τῷ τέκνῳ, τ' ἀποτελοῦντα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας εἰσὶ μὴ ἔχοντα ἀνεπτυγμένην κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὁ ἄρχων τῆς οἰκίας ἐνεργεῖ ἀπολύτως καὶ δεσποτικῶς τὰ τοῦ οἴκου, διόπερ καὶ οἰκοδεσπότης καλεῖται. Ὅταν ὅμως τὰ τέκνα ἀναπτύξωσι τὸ διανοεῖσθαι, δύνανται καὶ ταῦτα νὰ ὑποβάλλωσι τῷ ἀρχοντι τὰ παρ' αὐτῶν θεωρούμενα συντελεστικά πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐπιβοη-

Κ Η Π Ο Σ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΛΑΒΕΡΝ.

Τὴν ἀπερασμένη Πέμπτη ἐκατέβη ἔς τὸν Παιρέα Ἄπο εἴκοσι ἀνθρώπους μὴ ἀντάμιχη παρέα
 Μὲ μπουκέτα, μὲ στεφάνια, καὶ μὲ δάφνες καὶ μυρσίνες
 Διὰ νὰ ὑποδεχθῶντε τῆς Φραντζέζαις θεατρίνες,
 Αὐταῖς ὅπου τὸν χειμῶνα σὰν γαιδάρας θὰ γκαρίζουν.
 Καὶ τῆς τζέπες θὰ στραγγίζουν.

Ἐκεῖ ἦταν ὁ Ροῖδης, πρῶτος ὄλης τῆς παρέας,
 Κι' ὁ κοκκινογένης Λάμπρος, τοῦ θεάτρ' ὁ Γραμματέας,
 Ποῦχε δώσει πόδια, χέρια καὶ τὴν ὑπαρξίν του ὅλη
 Εἰς ἐκείνη τὴν Φραντζέζα, ποῦ τὴν λέγανε Βερσόλη,
 Κ' ἐκυττούσες μὲς ἔς τοὺς δύο καὶ τὸν λιγιστὸ Μανσόλα
 Π' ἀγαπᾷ νὰ παίξῃ μ' ὅλες τῆς Φραντζέζες καραμπόλα.

Ἐκεῖ ἦταν κι' ἓνας ἄλλος καθβαλάρης σπιρουνάτος,
 Καὶ κοντὰ του ὁ Βαμπᾶς μας ποῦναι ἔρωτα γεμάτος,
 Καὶ καθὼς πολλοὶ μοῦ λέγουν, τὰ μουσάκια τ' ὄλο βάφει·
 Ἐκεῖ ἦταν κι' ὁ Ζολώτας, ποῦ τὸν Νεολόγο γράφει,
 Κι' ὁ Καμπούρογλους ὁ Γιάννης, καὶ δὲν ξεύρω πόσοι ἄλλοι
 Κύριοι πολὺ μεγάλοι.

Λοιπὸν ὅλοι τοῦτοι μέσα εἰσέ τρεῖς μασῶνες ἔμπηκαν
 Καὶ μὲ ὅλους τοὺς Φραντζέζους ἀπὸ τὸ βαπόρι βγήκαν,
 Κ' ἦλθαν μὲ πολλὰ τραγούδια καὶ φωναῖς ἔς τὴν προκυμαία,
 Καὶ οἱ μάγκες τοῦ θεάτρου ἅμα εἶδαν τὴν παρέα,
 Τὸν χοντρὸ Λαβέρν καὶ ὄλαις τῆς ωραίας θεατρίνες,
 Ἄρχισαν ν' ἀνάβουν ὅλοι βροκανίδια καὶ βετσίνες.

Τότε ἄρχισ' ὁ Λαβέρνης σ' ὅλους χέρι γιὰ νὰ δίνη,
 Καὶ ἀμέσως δύο μάγκες τοῦ ἔφεραν ἓνα κοφφίνι,
 Καὶ ἀνέβηκε ἀπάνω, καὶ ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ
 Ἄπο τὴ συγκίνησί του καὶ ἐτοῦτα νὰ τοὺς λέη.
 Μεζαμί, καλοὶ μου φίλοι, μάθετε πῶς ὀλοῖτζα
 Ἐρχομ' ἀπὸ τὰ Παρίσια.

Οργικώς αὐτῷ, ὅστις ὅσα εὐρίσκει, εὐλόγηται ἀποδογεται καὶ ἐνεργεῖ. Ὁ αὐτοκράτωρ καλεῖται οἰκονομάρχης.

Ἐκ πολλῶν οἰκῶν ἀποτελεῖται τὸ χωρίον, ἐν τῷ ὁποίῳ συνέρχονται αἱ οἰκοδεσπόται ἢ οἰκονομάρχαι, καὶ ἐκλέγουσιν ἀρχοντὰ τοῦ μάλλον δυνάμενον προσαρῆν τῇ διοικήσει, ἢ μάλλον ὑπερέχοντα κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, ὅστις συμβουλευόμενος μετὰ τῶν οἰκονομάρχων ἢ οἰκοδεσποτῶν, οἵτινες εἰσὶν ὑποδεέστεροι κατὰ τὸ δύνασθαι προσαρῆν τῇ διοικήσει, διευθύνει τὰ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας, καὶ τὰ τῆς δικαιοσύνης μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν τοῦ χωρίου κοινωνίαν.

Ἡ ἐκ πλείονων ἐστὶ οἰκῶν συντηραμένη κοινωνία ἀποτελεῖ τὴν κώμην, καὶ ἡ ἐστὶ μάλλον ἀποπληθεστέρα κοινωνία ἀποτελεῖ τὴν πόλιν, ἐν ἣ ὡσαύτως ἐκλέγεται ἀρχὼν ὁ μάλλον ὑπερέχων τῇ διοικήσει, ὁ μάλλον ἰκανὸς καὶ ἐνάρετος πρὸς τὸ διευθύνειν καὶ διοικεῖν τὰ τῆς πόλεως, ἢ τοῦ πρὸς τὸ ἀπολαμβάνειν τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας, τῶν τῆς δικαιοσύνης κλπ., ἐπεὶ ὅμως τοῦ οὕτως ἐκλεγέντος ἢ ὑπεροχῆ διακρίνεται μετὰ τὸν πολὺ πλείονον, παρὰ ὅσοι ὑπάρχουσι ἐν χωρίῳ ἢ κώμῃ, ἐπειὶ ὅτι οὗτος ὑπερέχει μείζον καὶ εἶναι ἀνώτερος τοῦ χωρίου καὶ τοῦ τῆς κώμης ἀρχόντος, διόπερ καὶ ὁ τῆς πόλεως ἀρχὼν προτίθεται τούτων, καὶ ἡ κοινωνία ταύτης καλεῖται πόλις ἢ κοινωνία.

Καὶ καθάπερ ὁ ἀρχὼν οἰκίας καλεῖται οἰκονομάρχης ὅταν ἐνεργῆ αὐθαίρετως χωρὶς τὴν συμβουλήν τῶν τῆς οἰκίας ἄλλων μέλη, οὕτως καὶ ὁ ἀρχὼν τοῦ χωρίου ἢ τῆς κώμης, καὶ ὁ τῆς πόλεως καλεῖται δεσπότης, τύραννος, αὐτοκράτωρ, ὅταν διοικῆ χωρὶς τὴν συμβουλήν τῶν ὑπερέχοντων τῶν χωρίων ἢ τῶν κώμων ἢ τῶν πόλεων.

Χωρία, κώμαι καὶ πόλεις πολλὰ ἀποτελοῦσι τὸ κράτος, ἢ τὸ ἔθνος, ὅπως δὲ ἀπάσαι ἀμοιβάδων ἀπολαμβάνουσι τῶν ἀγαθῶν καὶ ἔχουσιν ἐδραϊώτερον καὶ ἀσφα-

λέτερον τὰ πρὸς ἀπὸλαύειν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς δικαιοσύνης συνέρχονται οἱ ἀρχόντες ἐκάστης τούτων, καὶ ἐκλέγουσι μετὰ τῶν αὐτῶν τὸν μάλλον δυνάμενον προσαρῆν τῇ διοικήσει ἀνώτατον ἀρχοντὰ πάντων, ὁ ὁποῖος ονομαζέται Βασιλεὺς, ὅταν γινῆ ἰσοβίος. Πρὸ ἐσθροῦ, ὅταν ἐκλεῖται κατὰ περίουσον.

Ὁ ὑπερέχων πάντων οὗτος ἀρχὼν διοικεῖ καὶ διευθύνει τὰ πρὸς ἀπὸλαύειν τοῦ ἀγαθοῦ ἐν ἐκάστης πόλεως καὶ κώμης, καὶ χωρίου, καὶ οἰκίας, βουλευόμενος μετὰ τῶν ἐκλεγέντων ἀρχόντων παρ' ἐκάστης τούτων, οἵτινες, ὡς ἐροῦν, ποτεῖν ἢ ὅτιν εἰ μάλλον δυνάμενοι προσαρῆν τῇ διοικήσει, καὶ ἐκλέγοντες κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα.

Αἱ οὕτως ἐχούσαι κοινωνίαι τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ κράτους ἀποτελοῦσι πολιτείας. Συνηματικὴ ἢ ἐν μιᾷ λέξει, Συνηματικὴ ἢ ἐν μιᾷ λέξει, ὅπερ ἐστὶ τὸ προτιμῶν καὶ ἐκλέγειν ἀρχόντας, τοὺς ἐκλεγόντας κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, τὸ τίθεσθαι ἐκαστὸν εἰς τὴν προσηκουσάν κοινωνίαν ἔσθιν, τὸ ἀναγνωρίζειν καὶ προτιμῶν τοὺς ἀνώτερους κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, καὶ τὸ τοὺς ἀρχομένους ὑπακούειν τοῖς νόμοις, καὶ ἀπολαμβάνειν τὰ δίκαια.

Οἱ οὕτως ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν πόλεων καὶ κώμων, καὶ χωρίων ἀρχόντες πρὸς σκεψίν μετὰ τοῦ ἀνώτατου ἀρχόντος κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα τοῦ ἀγαθοῦ παρ' ἀπάσι τοῖς ἐκλεγένσι πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, καλοῦνται βουλευταί. Οἱ βουλευταὶ λοιπὸν πρέπειν νὰ ὦσιν οἱ μάλλον ἐκλεγόντες κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, καὶ οἱ μάλλον δυνάμενοι προσαρῆν τῇ διοικήσει μετὰ τῶν ἐκλεγέντων. Οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται καὶ ἀριστοί.

Βασιλεὺς λοιπὸν καὶ βουλευταὶ εἰσὶν οἱ βουλευόμενοι τὰ ἀγαθὰ καὶ κοινωφελέγη.

Τὸ συνταγματικὸν τοῦτο πολιτεύμα, ὅταν ἔχη τὸν ἀνώτατον ἀρχοντὰ ἰσοβίον, ἢ τοῦ ὅταν ἔχη Βασιλέα, καλεῖται Συνταγματικὴ Βασιλεία, ὅταν δὲ ἔχη τὸν ἀνώτατον ἀρχοντὰ περιοδικῶς ἐκλεγόμενον με-

ταξὺ τῶν βουλευομένων, ἢ τοῦ ὅταν Ἡρόδοτον, καλεῖται Δημοκρατία.

Ἡ Συνταγματικὴ λοιπὸν Βασιλεία ἀσέρει τῆς Δημοκρατίας μόνον κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ ὑπεράτου ἀρχόντος. Μοναρχία διαφέρει ἀμφοτέρους τούτους διὰ τὴν ἐν ταύτῃ ὁ ἀνώτατος ἀρχὼν ἐν συσταταί, δὲν συμβουλευεταί τούτῳ παρὰ τῶν χωρίων, κώμων καὶ πόλεων ἐκλεγόμενων ἀριστῶν, ἀλλὰ τοὺς πλουσιωτέρους, οἵτινες διὰ τῆς ἀνάγκης ἐπηρεάζουσιν ἐλευθερὰς ἐκλογὰς τῶν πολιτῶν, καὶ ὁποῖοι καταχρηστικῶς καλοῦνται παρὰ Μοναρχῶν ἀριστοί.

Τὸ φυσικώτερον λοιπὸν καὶ λογικώτερον πολιτεύμα εἶναι τὸ ἀποπληθεύμενον ἐκ βουλευτῶν, ἐκλεγόμενῶν κατ' ἐλευθεράν προαίρεσιν μετὰ τῶν μάλλον ἐκλεγέντων κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, καὶ τὸ ἔχον τὸν ὑπεράτου ἀρχοντὰ. Τούτο εἶναι τὸ ἀληθινὸν καὶ γνήσιον συνταγματικὸν πολιτεύμα. αὐτὸ ἀναδεικνύεται ἢ ἀρετῆ καὶ ἰκανότητος, ὅπου αὐταὶ καὶ ἀν' εὐρίσκονται, ἐκαστος οὕτω δύναται ἀναλόγως τῆς ἀρετῆς καὶ ἰκανότητος τοῦ ἀρχῆ ἐκτελεῖν ἐκαστὸν τῆς τάξεως τῆς κοινωνίας κατ' ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, ὅπου αὐτὸ ἀναδεικνύεται ἢ ἀρετῆ καὶ ἰκανότητος, καὶ ἢ ἀρχὴ τῶν ἀλλῶν διὰ τὸν συνταγματικὸν πολιτεύματος, δύναται καὶ αὐτὸς ὁ χαριεβραχὺς, καὶ αὐτὸς ὁ ὀρσειάτης, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὁ υἱός, ὅταν, ἔχη ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα, νὰ γείνωσι ἀριστοί καὶ ἀρχόντες. Διὰ τοῦ αὐτῶν μαθητικὸν πολιτεύματος ἢ διαφύξιν καὶ ἢ κληρονομία πατρῶν καὶ δικαιοσύνην οἰκονομίας πρὸς οὐδὲν λογίζεται, οὔτε ἰσχύει. Τὸ συνταγματικὸν πολιτεύμα θέλει ἀνδραγαθίας καὶ οὐχὶ παρὰ γαλιᾶς, αἰτίνας ἀναγονταὶ εἰς Μοναρχικὰ πολιτεύματα. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἰκανότης εἶναι ἡ τροφή καὶ ἡ ζωὴ τοῦ συνταγματικῶν πολιτεύματος, ἢ δὲ πονηρία καὶ ἡ κακία εἰσὶν τὰ θανάτηφάρα δηλητηρία, καὶ εὐλόγως εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν τὸ πάλαι ὁ Πιττακός, ἐλεγεν, ὅτι ἀπόλαυστα πράττει ὅπου τοῖς πονηροῖς οὐκ ἐξέστιν ἀρνεῖν. Ἀρετοκράτης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Χθὲς περὶ τὴν 9ην ἐσπερινῶν ὡσάν ἀείψαν ἐκ Κερκυρας οἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ Βασιλεῖς ἦσαν.

— Ἀπὸ τῆς Τετάρτης ἤρξατο ἡ Βουλὴ τῶν δημοσίων ἐπιτελεσίων τῶν ἐκλογῶν. Πρῶτῃ κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν ἤλθεν ἡ ἐκλογὴ Αἰγυπτίας, ἣτις μετὰ πενταφύρον συζητήσαν ἐπεκράωθη. Κατόπιν ταύτης ἐπεκράωθησαν ἐν διαστήματι ἄλλων λεπτόναι ἐκλογαὶ Αἰγυπτίας, Ἀγούρου, Ἀρχοῦς καὶ Ἀττικῆς.

— Κατὰ τὰς ἐκπλαυτικῶν πηρῶν εἰρησεῖς ὁ ὀπλαρχηγὸς Λουκάς Πέτκοβιτς προσέβαλε τρία λαοφυρὰ χαρακτηριστικά, πληροῦς τῆς Γαβρίγγης, καὶ ἐστρεψε τοὺς Γούρκους εἰς φυγὴν. Οἱ ἐν Βοσνίᾳ ἐπαναστασιαστικῶς ἐκράωσαν παρὰ τὸ Κόμνηνας γνησφάρον μάχη. Εἰς Βοσνίαν οἱ Γούρκους ἐπέστειλαν ἀφῆσαι κατὰ στίφους προσπίπτων, προεῦσαντες πολλὰ γυναικόπαιδα, ἀλλὰ ἀπεκράωθησαν μετὰ ἡμίας. Ἐν Σερβίᾳ πάντες οἱ ἰπποκῆ γκαρῶθησαν πρὸς χροῆν τοῦ στρατοῦ. Τὸ ἰπποκῆ τῆς ἐθνοφυρῶς ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξιάδα.

— Ἐν Κωνσταντινίᾳ παρουσιάσθησαν δύο σηματὰ τῶν ἐν Βοσνίᾳ ἐπαναστατῶν. Αἱ σηματὰ εἰσὶν εὐθρόβλευτοι, σφουρακῶν ἐν τῷ μέσῳ σταυρῶν, ὑπὸ τὸν σταυρῶν μάχαιραν καὶ ὑπὸ τὴν μάχαιραν δύο στοιχεῖα.

— Ὁ πλοίαρχος τῆς Καρτερίας τὴν παρελθούσαν ἡμερτὴν ἀντι νὰ ἐλάμειν σθῆ εἰς τὸ Κατάκλιον ἐπὶ δύο ὡρας, ὡς εἶναι ὀρισμένον, καὶ νὰ ἐκφορτώσῃ τὰ διαφόρα ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἐμπορεύματα, ἐφυγὲ μετὰ ἡμισιαν ὡραν, παραλαβὼν μετ' αὐτοῦ πάντα σχεδὸν τὰ ἐμπορεύματα, μετὰ ὅποια τῶρα κάμνει τὸν κύρον του καὶ Κύριος οἶδε ποτε θὰ τὰ ἐπαναφέρει εἰς Κατάκλιον. Ἐκτὸς τούτου τὴν ἐπιούσαν προσορμίσας εἰς Γλαρέντζαν δὲν ἤβλησε νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐπιβάτας, οἵτινες ἐπληρώσαν μετὰ τὰς λέμβους εἰς τὸ ἀτμοπλοῖον ὁ-

πλοῖον μάλιστα εἰλεψε νὰ τοὺς πνίξῃ μετὰ τὴν στροφήν τοῦ ἀτμοπλοίου. Πολλοὶ γογγυσμοὶ καὶ παραπονοὶ ἀκούονται ἐκ τοῦ στόματος πολλῶν κατὰ τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας, ἣτις δεσμεῖται νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις συμβαινόντων καὶ νὰ μὴ ἀσίσῃ νὰ αἰσθῶνται ταῦτα ἀπὸ τοιοῦτων πλοίαρχους, ὅσοι εἶναι ὁ τῆς «Καρτερίας».

— Ἐπιθεωρῶν ὁ Ἀριστοφάνης τὰς Πατρῶς τὴν παρελθ. Τετάρτην, ἐξεπλήρωσεν τὴν σφοδρὴν τοῦ πλάθους παρὰ τὴν παραλίαν, τὸ ὁποῖον ἐστρεψε μετὰ τὸμα κακῆρας, παρατηρῶν τὰς ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου λέμβους ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπέβαινον τὰ πρόσωπα τῶν νέων θεατρικῶν ἐταιριῶν. Τὸ ὄρασιον οὐλοῦν τῶν Πατρῶν δὲν ἐπαύσε νὰ ἐξακοντιζέται βλοσυρὰ βλήματα ἐπὶ τῶν νέων πλοιομένων, προσπαθῶν νὰ ἐξηνείωσῃ νῆαν τινὰ παοισινην μόδα οἱ δὲ ἀποκαλοῦμενοι μνηστῆρες ἐτοσάζοντο διὰ νὰ ἴδωσιν τοὺς ποδογύρους. Οὔτε ὁ Σάκης τῆς Περασίας ἀν' ἔρχοτο ποτε εἰς Ἠγῆρας, δὲν θὰ ἐτύγχανε τοιοῦτης λαμπρᾶς υποδοχῆς.

— Εἰς τὸν ὑπὸ πρὸς ἀστέρικους κρυπτόμενον Γανυμῆδιν εἰς διασπορὴν τινὰ δι' ἣς ἀποκαλεῖ στοιχειοθέτην τὴν παραμυθῆντα Γραμματεῖα τοῦ Νοτίου Ἐλληνικοῦ κείου Ἀθηνῶν, ὁ κ. Π. Πηγαδιώτης ἀντιτάσσει τὴν περιφρόνησιν. Ἡμεῖς ὅμως τὸν συμβουλευόμεν νὰ ἀφήσῃ τὰς διατριβὰς καὶ νὰ ἐνασχοληθῆται εἰς τὰ ἰδία τ. ε. ν. ἔργα.

— Κατὰ τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» περὶ τὸν δῆμον Θεσσαλίας τῶν Θεσῶν ὁ οἶδος τοῦ ὑπολοχαγοῦ τοῦ περὶ τοῦ Ἀγγελοπούλου, Γεωργίος, ἐφόνευσεν τὸν Μοναχὸν Ἰωσήφ Καραγιάννην δι' ἀγνωστῶς λόγους καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

— Συλληθεῖς τὴν παρ. Δευτέραν ἐν Πύργῳ ὁ γραμματεὺς τοῦ αὐτοῦ πρώτου ἡ νόσος γόλερα κατερμήνωσε σγέσαν τὴν πόλιν, γιλλῶν ἀνθρώπων ἀποθανόντων ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν προστασιῶν, τῶν δὲ εὐπορωτέρων συνόντων εἰς τὰ σρεῖνα χωρία.

ἔωμεν ὅταν τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, εἶνε δοθὲν θὰ διαπορήσῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀνθρώπος ἀρεσέγγυος, ἀνθρώπος τρώγων τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὴν περιουσίαν, ἢ ἢ ἀσφάλεια τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας, ἀπὸ τὸν τοιοῦτον ὑπάλληλον; Προσέως πλείονα.

— Τὴν νύκτα τῆς 18ης πρὸς τὴν 19ην βροχὴ βαρυκαταιφάτη συνοδεουμένη ὑπὸ ἀστράτων καὶ βροντῶν ἐπέσεν ἐν Πύργῳ, ἣτις ἐβλάψε μὲγάλως τὰς ἀμπέλους. Κεραινοὶς τις δὲ κατὰπεσὼν, κατέρριψε τὴν ἀποθήκην τοῦ κ. Σολ. Διδάκου, δι' ἣν κατὰ τὸν τῆς γράφειδου καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀμφοῦ Νικολάου.

— Ἀν' καὶ ἄλλοτε συμβουλευόμενον τὸν κ. Τ. Μαλακᾶτῆν νὰ παύσῃ ἐπιδάξων, αὐτὸς ἐξακολουθεῖ κατὰχωρῶν ἐν τῷ «Μελιχόντι» ἀνοσιούς καὶ καπηλικῶς διατριβὰς κατὰ τοῦ κ. Καραγιάννη καὶ τῶν ἀδελφῶν Φυτᾶδων. Συμβουλευόμεν καὶ πάλιν τὸν ἀνθρώπον τούτον νὰ ἴσχυσῃ ἐστὶ ἢ ἐπιστήμη τοῦ τῶν πληροφοροδότην δὲν ἀνάγεται εἰς τὸν καλλιτέχνικὸν κλάδον. Ἄς καθίσῃ ἐπὶ τὴν δούλειάν του, ἐπειδὴ αὐτὰ ποῦ λέγει δλα κτύπον στὰ μούτρα του καὶ ἀδικα ἐξοδεῖ τοὺς παράδες του.

— Τὸ ἐκ Πειραιῶς ἀποπλευρῶν τὴν παρελθ. ἐβδομάδα πλοῖον τοῦ ἐκ Ἀμυνῆς πλοίαρχου Λυμπερίου Μανασσα, σέρον φορτίον διαφορῶν ἐμπορευμάτων τοῦ ἐν Χαλκίδι παντοπώλου Παύλου Ν. Παύλου καὶ τινῶν ἄλλων καταλήθην ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας ἐξώθεν τοῦ Ὠρωποῦ ἐβυβίσθη. Τὸ πλοῖον τοῦτο ἔφερε πληθύνοντα ἀνδρῶν, ἢ τοῦ δύο ναυτῶν καὶ τοῦ πλοίαρχου ἐξ ὧν αἰετώθη μόνον εἰς ναυτίης ὀνόματι Ἰ. Α. Α. Κυπριώτης.

— Κατὰ τινὰ ἐκ Ἀμυνῆς ἀλλήλογρασίαν χρονολογουμένην ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου ἢ νόσος γόλερα κατερμήνωσε σγέσαν τὴν πόλιν, γιλλῶν ἀνθρώπων ἀποθανόντων ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν προστασιῶν, τῶν δὲ εὐπορωτέρων συνόντων εἰς τὰ σρεῖνα χωρία.

Ἡ Ἀλαζιά σὰς στέλλει με ἐμὲ τοὺς ἀπασμῶδες τῆς, εἰς ἐσὰς καὶ εἰς τὴν Ἀθήνα εἶναι πάντοτε ὁ γοῦς τῆς.

Κ' ἡ Βερσὸλ ἢ καχομοῖρα δὲν περνᾷ μίαν ὥραν ποῦ νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦ τῆς τῆς Ἀθήνας σὰς ἢ χώρα. Καὶ δὲν εἶναι εἰς τὸ Παρίσι οὔτε μίαν θεατρίαν, ποῦ νὰ μὴ θυμάται πάντα τὴν ἀγαπητὴν Ἀθήνα.

Χαιρετῶ κ' ἐγὼ, ὦ φίλοι τὴν χρυσήν σὰς τὴν παρῆα, Κ' ἔρχομαι εἰς τὴν μέση πάλι μετὰ τὰ φρούτα μου τὰ νέα, Κ' ἔχω, ποθητοὶ μου φίλοι, βεβαιότητα μεγάλη, πῶς κ' αὐταῖς θὰ σὰς ζουρλάουν μετὰ τὰ μαγικὰ τῶν κάλλη, καὶ αὐταῖς θὰ σὰς μαγέψουν μετὰ τὰ κελαδήματά των.

Καὶ μετὰ τὰ σακίσματά των.

Φθάνει μόνον γιὰ ἐμένα κακὸ λόγος νὰ μὴν ἦπτε καὶ ξεβράκωτο ἀκόμη εἰς τὴν σκηνὴν ἀν' με ἰδῆτε, Νὰ πηδάτε μὲς εἰς τὴν μέση, νὰ ἀνοίγετε τὴν γλώσσα, καὶ ἐγκώμια μεγάλα νὰ μοῦ λέτε χίλια τόσα, καὶ νὰ γράφετε εἰς τὰ φύλλα πῶς κανένας ἄλλος Γάλλος ἢ Σάν κ' ἐμένα θεατρίνος δὲν εὐρίσκειται μὲγάλος.

Καὶ ἐγὼ ὅποταν βλέπω τὴν πολλὴν ἐκδούλευσί σας, τὴν μὲγάλην σὰς ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσί σας, τὰ μπιλιέτα τοῦ θεάτρου δωρεὰν θὲ νὰ σὰς δίνω καὶ εἰς τὴν ὀρεξί σας πρῖμες καὶ κοντραίτες θὲν ἀρίναι, Χωρατὰ μ' αὐταῖς νὰ λέτε, νὰ μιλάτε, νὰ γελᾶτε, καὶ μαζί των νὰ γλεντάτε.

Ὅλα ἀγαθοῖ μου φίλοι, ὅλα γιὰ ἐσὰς, τὰ κάνω, καὶ ἀν' ἔλθω εἰς ἀνάγκην νὰ σὰς κάμω τὸν βουφιάνο, καὶ αὐτὸ θὲ νὰ τὸ κάμω γιὰ ἐσὰς, γιὰ σὰς καὶ μόνο. Θὰ ἰδῆτε, θὰ ἰδῆτε, τί θὰ κάμ' αὐτὸν τὸν χρόνο, ἂν τῆς θεατρίνας ὅλες ἀξεβράκωτες δὲν ἴδῆτε, Νὰ μὲ φτύσετε εἰς τὰ μούτρα, μασκαρὰ νὰ μὲ εἰπῆτε.

Εἰπ' αὐτὰ, κ' ἀπ' τὸ κοφίνι μ' ἕνα πήδημα κατέβη, καὶ ἀρχίνησε μοναχὸς σάν τρελλὸς γιὰ νὰ χορεύῃ, καὶ ἀφοῦ φιλήσαν ὅλοι τὸν Ααβερν, εὐθὺς ἐφύγαν, καὶ σὲ μίαν λοκάντα μέσα μετὰ πολλὴν ἀντάρα ἦγαν, καὶ ἀρχίσαν νὰ τρῶνε μπακάλιζαρο, συκοτάκια, Πιπεριάς καὶ ραπανάκια.

Ὁ καυμένος ὁ Μανσόλας ὡσάν νευρικός κεννεῖσταν, Κ' ἐβλεπε τῆς πριμαδόνας, κ' ὄλοεν ξερογλυφῶταν, Κ' ὁ κοκκινωγένης Λάμπρος μὲς εἰς τὰ μάτια ἐκυττούσε μίαν ὠμορφὴν κοντραίτα, καὶ γλυκὰ τῆς ἐγελοῦσε. Δὲν εἰμπόρσε εἰς τὸ στόμα οὔτε μίαν μπουκίαν νὰ θάλλῃ, καὶ εἰς τὴν ἐξαψί τ' ἀπάνω ἐσπασε ἕνα μπουκαλί.

Κ' ὁ Ροῖδης ὁ καυμένος ἀπὸ τὸ πολὺ μεθύσι Δὲν ἴμπορσε μίαν λέξιν ἀπ' τὸ στόμα του ν' ἀφήσῃ, Σάν καρποῦξτε κοκκίωσαν καὶ τὰ δύο μάγουλά του, καὶ εὐθὺς ἐκουφαθῆσαν ὅπως διόλου τὰ αὐτὰ του. Ἐξαφνα ἕνα πότηρ εἰς τὸ χέρι του ἀρπάξει, καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ.

Κύριε Λαβερν καὶ φίλε, καὶ οἱ βλάμιδες οἱ ἄλλοι, Δὲν εἰξεύρετε μετὰ ποῖα εὐχαρίστησι μὲγάλην εἰς ἐτεῦτο τὸ τραπέζι σὰς θωρῶ πάλι μαζί μου. Ἄχ! καὶ πόση χαρὰ ἔχω ἐδῶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου, τὸ ποτήρι λοιπὸν τοῦτο εἰς ὑγείαν σὰς τὸ πίνω, καὶ εἰς ὅλες τῆς κυρίαίς τὴν καρδίαν μου ἀρίνω.

Ὅτι θέλετε, κυρίαίς, ὅτι θέτε κάμετέ μου, φτύσετε με μὲς εἰς τὰ μούτρα κ' ὅτι ἔχω παρῆτε μου, φθάνει μόνον με ἐμένα κάθε ὥρα νὰ γλεντάτε, Νὰ χορεύετε μ' ἐμένα, νὰ γελᾶτε, νὰ πηδάτε. Μὲ ἐπαίνους θὰ γεμίζω τ' Ἀσμοδαίου μου τῆς στηλαίς, Γιὰ ἐσὰς, καλαῖς μου φίλαις.

Εἰπ' αὐτὰ κ' ἀπ' τὸ μεθύσι λίγο εἰλεψε νὰ περῃ, τὸτ' ὁ Λάμπρος κ' ὁ Μανσόλας ἐπληρώσαν εἰς τὴν μέση καὶ ἐβγάλαν τὰ σουρτουκᾶ, ἐπετάξαν τὰ καπέλα, καὶ ἀρχίσαν νὰ χορεύουν καὶ οἱ δύο τοὺς μετρελλᾶ, Κ' ὁ Βαμπᾶς ἄμα τοὺς εἶδε ἀσκήνει τὸ κέφαλι, Κ' ἀρχινᾷ εὐθὺς τὴν Κόρη τῆς Κυράς Ἀγκῶς νὰ ψάλλῃ.

Τότε ὅλοι εἰς τὴν μέση σάν τὰ γίδια ἐπληρώσαν, καὶ μετὰ ἕνα βῆμα ὅλοι τὸ Κάν-Κάν-Κάν-Κάν ἀρχίσαν, Ἐσθυστήκανε μετὰ μίαν τῆς λουκάντας τὰ λυχνάρια, Κ' ἦλθαν ὅλα ἀνω κάτω μούτρα, χέρια καὶ ποδάρια, Κ' ἄμα πλέον ἐχορέψαν τὸ Κάν-Κάν, κ' ἐκθυρασθῆκαν εἰς τὴν Ἀθήνα ἀνεβῆκαν.

Ἡ πόλις τῶν Καλαμῶν ηὔτύχησε νὰ δεχθῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀνδρα φραίου, ὑψηλῶν, μεγαλομύστακα, ὀρθοκολλαροσφύρον, φοροῦντα σουρτοῦχον τοῦ τελευταίου Παρισινοῦ συρμού καὶ πῆλον ὁμοιον πρὸς ἐκείνους τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς. Ὁλην τὴν ἡμέραν εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐνασχολεῖται, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ βάφῃ τοὺς μύστακας του διὰ νὰ φαίνηται νέος καὶ φραίος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Κυριῶν. Λέγει πολλά ὀμιλεῖ κατὰ συνέχειαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ δύναται νὰ σᾶς πληρώσῃ διὰ νὰ τὸν ἀκούετε. ἔχει γλωσσαν εὐφραδῆ, εὐστροφον, δυναμένην νὰ σᾶς πείσῃ ὅτι ἡ νύξ, εἶνε νύξ καὶ ἡ ἡμέρα, ἡμέρα· ἂν καὶ διήλθε τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μνήμη εἶνε ἀκμαία καὶ ζωηρά καὶ δύναται εὐκόλως νὰ ἀντικαμπάνηται καὶ τῶν ἐλαχίστων μελοντοῦτο ἐνθυμῆται ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του, καὶ ἐκτύλισαι τὰ ποικίλα σὺμβάντα τοῦ βίου του, καὶ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας μετὰ πόσης χάριτος καὶ εὐκολίας, ὥστε ἄκουον τις αὐτοῦ μέγα με στόματι κεχαριστοῦ θαυμάσιον τὸ ζωηρὸν τῆς μνήμης καὶ τὸ ζεῦλον τῆς εὐφραδείας τοῦ ἀνδρός. Εἰς τὰς συναναστράφας, εἰς τὰ συμπόσια εἶνε χαριστάτος· πρὸς πάντας σέρεται μετὰ τὸν εὐγενῆ ἐκείνον τρόπον, τὸν ὁποῖον ἐδιδάχθη εἰς τὰ μαγειρεία ὀμιλεῖ πρὸς τὰς γυναῖκα, παίζει μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ δὲν παύει νὰ ἀφήνηται μετὰ πολλῆς εὐτραπέλειας πολλὰ ἀνένδοτα ἰατρεία, τὰ ὁποῖα ἡκουσε παρὰ τοῦ πάππου σου ἢ τῆς μάμμης σου. Διὰ τὰς γυναῖκας εἶνε μακροῦς, ὁ ἔρωσ εὐρίσκει πολλὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ

ρον ἀγαπᾷ ὅλας, καὶ ὅλοι νομίζει, ὅτι τὸν ἀγαποῦσι· κτενέεται κατὰ τὸν Παρισινὸν συρμὸν, καλλωπίζεται, πουδραρίζεται, προσποιεῖται ἐνίοτε τὸν αἰχάρεσκον, γελᾷ καὶ κλαίει ἐν ταῦτά, καὶ παλαίει, ὡς ὁ Δον-Κισσώτος, πρὸς τὰς σκιάς καὶ τοὺς ἀνέμους, δύναται δὲ νὰ ὑποστῇ πικρυμίας, σίφωνας, καταγιγίδας καὶ καίλαπας χάριν εὐμενοῦς τινὸς βλέμματος ἢ ἀπλοῦ τινὸς ἐπαγωγῆς μειδιάματος εὐειδοῦς κυρίας.

Ὁ Κύριος οὗτος εἶνε λειτουργὸς τῆς Θεοῦδος, καὶ διανέμει τὴν δικαιοσύνην. Χρηματίας ἄλλοτε καὶ οὐκ ἐν τῇ ἐργῆς τοῦ Κ. Κομμουνδούρου, κατῳρῶσε, κριμασίαν οἷς οἶδε Κύριος, νὰ μάθῃ τὸ ἀλφα-βῆτα, καὶ τὰς τέσσαρας ἀειμητηκας πράξεις· ἐπειδὴ δὲ εἰζευρε καλῶς, ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουσι τέσσαρα, προήθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐρέτου, ἀρχίσας ἐκτοτε νὰ μαθηθῇ καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς καὶ νὰ ῥίπη εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ καλάμου του. Ἐπιθυμῶν νὰ καταςτήσῃ τὴν ἐφημερίδα του γνωστὴν τοῖς πᾶσι καὶ νὰ προσελκύσῃ τὸν γενικὸν θαυμασμὸν, ἤρχισεν ἀπὸ τινος καιροῦ πληρῶν τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος του με ὑβρεῖς κωμικὰς κατὰ τοῦ κ. Σαράβα καὶ λέγων κατὰ τὸ βλῶσα, ὅσα δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ οὐδὲ οὐ παραφρων ἐκείνος, ὅσους εἰνε κλειστὸς εἰς τὸ σφραμαστῆριον τῆς Κερκύρας. Συνειδησένος ὡς κούνησῃ εἰς τὰς ἀκαθαρσίας πῶν μαγειρειῶν, ὑπολαμβάνει, ὅτι τὰ πάντα δύναται νὰ ρυπαρῆ καὶ νὰ λέγῃ, ὅτι θέλει ἴμερς ὅμως, ἐπιθυμοῦντες τὸ καλόν του, τῶ λέγωμεν ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸν ἀκούῃ ὀγκανίζοντα ὡς ὄνον, καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 165 φύλλον τῆς ἐφημερίδας «Ἀριστοδήμου» κατεχωρήθη ἀνωμόως διατριβὴ μ' ἐπιγραφὴν οἱ Κίνσορες. Ἐκεῖ, ἐκτὸς ἄλλων λόγων μεστῶν οἰήσεως, ἀμαθείας καὶ προσωπικότητος ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Λεωνίδα Γ. Καπετανάκου Μαυρομυγᾶλη ὡς ἐπιλήρημονος τῶν ἐν Ἀλμυρῶ συνεντευξέων, ὅτι ἡ τὴν ὑπογραφὴν του φέρουσα ἐπιστολὴ συνετάχθη ἐν Καλάμαϊς κτλ. Φαίνεται ὅτι, ὁ ὑποβλεψὺς τῆς διατριβῆς ὑπὸ τοῦ πάχους τυφλούμενος, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνηοῆσῃ ὅτι ὁ Α. Γ. Κ. Μ. οὐτὸ εἶναι οὔτε ἔγεινε ποτὲ ὄργανον ἄλλου τινὸς, καὶ ἂν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἐξ Ἀρεοπόλεως ἐνυπόγραφον ἐπιτολήν, θὰ εἶδῃ πόσον σαφῶς καὶ ὠριτισμένως ἐκεῖ τὰ πράγματα ἐκτίθενται· ἂν ὅμως οἱ πάτρωνες τοῦ γράφοντος ἐν τῷ Ἀριστοδήμῳ ἐπιμένωσιν ἀκόμη νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἀδικαιολόγητον διαγωγὴν των, ἂς ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν δημοσιότητα ἐνυπογράφως, ὅπως ἐμπρέπει εἰς ἀνθρώπους θαρροῦντας εἰς τὴν ἀθωότητα καὶ εὐληκροειδιάν των, καὶ τότε ἴκανοποιοῦνται βλέποντες αὐτὰ τὰ ἰδιόγραφα ἔγγραφα τῶν κωμικῶν καὶ νῶν ἐκείνων ὅτι

Α. Μιγαλάκος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοποιοῦνται οἱ συνδρομηταὶ μας νὰ μὴ πληρωσῶσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τὸν πρῶτον διανομέα μας, καθότι οὗτος ἀπεβλήθη συνεπείᾳ τῆς κακῆς διαγωγῆς του, ἀλλ' εἰς τὸν νέον ὅστις διανέμει αὐτοῖς τὸ φύλλον. Ἐπὶ τῷ κερτοῦ δὲ κωμικῶν καὶ νῶν ἐκείνων ὅτι ὁλετο νῶν τῶν ἐκείνων καὶ νῶν ἐκείνων.

Η. Δ. ἐμβύσις.

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ.